

Arrest

nr. 83 963 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van *“het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2012”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. LIPS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 21 januari 2010 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 28 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 januari 2012 nr. 74 478 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 20 februari 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 22 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Verzoeker dient een tweede beroep in

tegen deze beslissing, dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 92 534. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. M.

geboren te (...) , op (in) 16.10.1967

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.02.2012

Overwegende dat betrokkene op 21.01.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.10.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 02.02.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 20.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag twee originele krantenartikels (dd. 2005 en 2009) + vertaling voorlegt; betrokkene zelf verklaart dat hij deze documenten reeds tijdens zijn vorige asielprocedure in zijn bezit had en deze zelfs heeft aangebracht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; betrokkene eveneens een attest (+ vertaling) voorlegt waarin staat dat zijn broer zijn huis zou verlaten hebben op 06.12.2011; dit document enkel informatie bevat over de verhuis van zijn broer zonder een reden te melden waarom zijn broer zijn huis heeft verlaten; dit document niet van die aard is dat het de conclusies van het CGVS en de RVV kunnen weerleggen: betrokkene verklaart dat hij van een vroegere klasgenoot zou vernomen hebben dat iemand in december zou gepoogd hebben betrokkenes huis in brand te steken; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22 februari 2012 dat verzoeker met huidig verzoekschrift aanvecht, deel uitmaakt van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 februari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker heeft tegen voormelde beslissing op dezelfde datum een beroep ingesteld dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 92 534, maar in huidig verzoekschrift voert verzoeker andere middelen aan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending van artikel 27 van de Richtlijn 2005/85/EC betreffende minimumnormen voor de procedures in de Lidstaten voor de toekenning of de intrekking van de vluchtelingenstatus van 1 december 2005 (‘veilig derde land”).

3.2. Artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd luidt:

(...)

Het document “bijlage 13quater” bevat een eerste beslissing zijnde een “weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag” en in een voetnoot een tweede beslissing zijnde de bestreden beslissing.

Deze tweede beslissing luidt letterlijk:

“In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”

Uit de tekst blijkt ontegensprekelijk dat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk werd gemotiveerd. De loutere verwijzing naar de wetbepaling en legistische historiek voldoet niet aan de motiveringsplicht (R.v.St. 53.985 van 22 juni 1995, www.raadvst-consetat.be).

Tot nieuw bewijs van zijn gegronde vrees voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid heeft verzoekende partij nieuwe stukken trachten neer te leggen op de zitting van uw Raad van 11 januari 2012.

Uw Raad weigerde deze stukken in ontvangst te nemen waardoor zij niet werden in aanmerking genomen. Om die redenen zijn zij nieuwe en kan verwerende partij niet oordelen dat deze geen informatie bevatten die wat verzoekende partij betreft ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

In casu schendt de bestreden beslissing artikel 27 van de Richtlijn 2005/85/EC betreffende minimumnormen voor de procedures in de Lidstaten voor de toekenning of de intrekking van de vluchtelingenstatus van 1 december 2005 (“veilig derde land”) omdat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij heeft nagegaan of het land van herkomst van verzoekende partij een veilig derde land is en de verplichte terugkeer van verzoekende partij naar haar land van herkomst haar niet blootstelt aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 en artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950.

In casu heeft verzoekende partij juist met de neergelegde documenten dit risico willen aantonen.

In de neergelegde stukken ter beoordeling van verwerende partij wordt zwart op wit de feiten bevestigd die verzoekende partij als vervolging inroept. Haar terugkeer stelt haar bloot aan een reëel risico in het kader van bloedwraak te worden gedood.

Verwerende partij kan zich niet zonder verantwoording in de beslissing zich van haar plicht die haar door het voormelde artikel 27 wordt opgelegd ontdoen.

De bestreden beslissing motiveert geenszins dat het land van herkomst een veilig derde land is voor verzoekende partij en schendt daarmee de materiële motiveringsplicht en artikel 27 van voormelde Richtlijn 2005/85/EC van 1 december 2005

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat *in casu* is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoeker immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu hij deze aanvecht in het verzoekschrift.

De verwerende partij stelt verder dat de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, *Pb.L.* 13 december 2005, afl. 326, 13 (hierna: de procedurerichtlijn) in Belgisch recht werd omgezet door middel van het koninklijk besluit van 27 april 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 27 april 2007), zodat verzoeker zich niet meer kan beroepen op de rechtstreekse werking van de procedurerichtlijn.

De verwerende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing op duidelijke, afdoende wijze wordt gemotiveerd dat verzoeker tijdens de tweede asielaanvraag geen nieuwe feitelijke gegevens of elementen heeft aangebracht met betrekking tot feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Volgens de verwerende partij heeft verzoeker bij de tweede asielprocedure twee originele krantenartikelen *d.d.* 13 mei 2005 en 11 december 2009 met vertaling voorgelegd, alsook een attest met vertaling waarin staat dat verzoekers broer zijn huis op 6 december 2011 zou hebben verlaten. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker zelf verklaart dat hij voormelde documenten reeds tijdens de vorige asielaanvraag in zijn bezit had en deze zelfs heeft aangebracht bij de Raad.

De verwerende partij merkt voorts op dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat de twee door verzoeker neergelegde krantenartikelen geen nieuwe gegevens betreffen, nu deze reeds tijdens de eerste asielprocedure naar voren werden gebracht.

Volgens de verwerende partij bevestigt verzoeker dit uitdrukkelijk in het verzoekschrift. Verzoekers bewering dat de twee voorgelegde krantenartikelen toen niet in aanmerking werden genomen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze reeds tijdens de eerste asielaanvraag naar voren werden gebracht.

De verwerende partij laat tevens gelden dat in de bestreden beslissing aangaande het door verzoeker neergelegde attest wordt gesteld dat dit enkel informatie bevat over de verhuis van verzoekers broer zonder een reden te vermelden waarom verzoekers broer zijn huis heeft verlaten en dat het voorgelegde attest derhalve niet van die aard is dat het de conclusies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad kan weerleggen. Volgens de verwerende partij is verzoeker niet in staat voormelde motivering te weerleggen.

De verwerende partij stipt ten slotte aan dat in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers verklaring omtrent zijn vroegere klasgenoot wordt opgemerkt dat deze blote bewering op geen enkele wijze wordt gestaafd. Volgens de verwerende partij doet verzoeker geen poging om te betwisten dat voormelde bewering niet werd gestaafd met enig concreet element.

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing met redenen werd omkleed. Volgens de verwerende partij brengt verzoeker geen enkel element aan die de geldigheid van de bestreden beslissing kan doen wankelen.

3.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Deze bepaling luidt als volgt:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quater betekend.”

De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *De formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). In de bestreden beslissing wordt als feitelijke overweging uitdrukkelijk vermeld waarom de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in aanmerking kan worden genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de in de bestreden beslissing vervatte motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2 De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het middel betoogt verzoeker dat hij in het kader van de huidige asielprocedure nieuwe documenten heeft voorgelegd dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker zijn de aangebrachte stukken in de eerste asielprocedure nooit in aanmerking genomen, omdat de Raad ze ter zitting niet in ontvangst wenste te nemen. Verzoeker stelt dat hij zich in het raam van onderhavige asielprocedure daarom terecht op de neergelegde documenten kan beroepen.

In het arrest nummer 83 961 betreffende de zaak nummer 92 534, waarin verzoeker dezelfde bestreden beslissing aanvecht, wordt volgende analyse gemaakt omtrent de vraag of verzoeker nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet:

“De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- *nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;*
- *betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;*
- *relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;*
- *cumulatief aanwezig moeten zijn.*

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- *indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.*
- *indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.*

In het middel bevestigt verzoeker dat de documenten die hij in het raam van de huidige asielprocedure heeft aangebracht, met name twee krantenartikelen d.d. 13 mei 2005 en 11 december 2009 en een attest waarin staat dat verzoekers broer zijn huis op 6 december 2011 zou hebben verlaten, reeds tijdens de vorige asielaanvraag werden voorgelegd. Volgens verzoeker zijn voormelde stukken in de eerste asielprocedure evenwel nooit beoordeeld, omdat de Raad ze ter zitting niet in ontvangst wenste te nemen. Verzoeker betoogt dat hij zich in het kader van onderhavige asielprocedure daarom terecht op deze documenten kan beroepen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag op 20 februari 2012 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een origineel artikel met vertaling uit de krant 'Novoe Delo' d.d. 13 mei 2005 omtrent de moord op een officier in het district K.;
- een origineel artikel met vertaling uit de krant 'Novoe Delo' d.d. 11 december 2009 omtrent een schietpartij in het district K. waarbij vier politieagenten gewond zijn geraakt en een plaatselijke bewoner werd vermoord;
- een getuigschrift met vertaling van 24 januari 2012 waarin staat dat verzoekers broer, de heer M. S. A., zijn huis op 6 december 2011 heeft verlaten.

In het bijbehorende interview heeft verzoeker de aangebrachte stukken nader toegelicht en tevens het volgende verklaard:

"Ik wilde deze documenten voorleggen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maar ik ontving ze maar later zodat ik ze nog niet kon doorgeven. Ik gaf ze aan de rechter op de dag van de zitting maar deze wou ze niet bekijken. Mijn zus, P., gaf ze mee met een persoon die vanuit D. naar België reisde. Deze persoon gaf ze nog aan iemand anders (...) die ze dan aan mij gaf."

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Overwegende dat betrokkene op 21.01.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.10.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 02.02.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 20.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag twee originele krantenartikelen (dd. 2005 en 2009) + vertaling voorlegt; betrokkene zelf verklaart dat hij deze documenten reeds tijdens zijn vorige asielprocedure in zijn bezit had en deze zelfs heeft aangebracht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; betrokkene eveneens een attest (+ vertaling) voorlegt waarin staat dat zijn broer zijn huis zou verlaten hebben op 06.12.2011; dit document enkel informatie bevat over de verhuis van zijn broer zonder een reden te melden waarom zijn broer zijn huis heeft verlaten; dit document niet van die aard is dat het de conclusies van het CGVS en de RVV kunnen weerleggen; betrokkene verklaart dat hij van een vroegere klasgenoot zou vernomen hebben dat iemand in december zou gepoogd hebben betrokkenes huis in brand te steken; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980."

Wat vooreerst de twee originele door verzoeker ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag neergelegde krantenartikelen betreft, benadrukt de Raad dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden aangebracht betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De Raad stelt in casu vast dat voormelde artikelen op respectievelijk 13 mei 2005 en 11 december 2009 in het dagblad 'Novoe Delo' zijn verschenen, zoals ook in de bestreden beslissing vermeld, i.e. voordat verzoeker een eerste asielaanvraag had ingediend. De voorgelegde krantenuittreksels kunnen derhalve weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet

eerder ter kennis werden gebracht van de bevoegde asielinstanties, maar kunnen in geen enkel opzicht worden beschouwd als documenten inzake feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De Raad wijst erop dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij de in het kader van de tweede asielaanvraag aangebrachte krantenartikelen niet reeds kon voorleggen tijdens de eerste asielprocedure. Verzoekers blote bewering dat hij de twee originele krantenartikelen niet eerder kon bemachtigen, is op zich onvoldoende om aan te tonen dat de gemachtigde onterecht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat het niet gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156; RvS 28 november 2005, nr. 151.804). De Raad merkt bovendien op dat de twee door verzoeker aangebrachte krantenuittreksels louter betrekking hebben op feiten en verklaringen die verzoeker tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag uiteen heeft gezet en die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als niet geloofwaardig werden bevonden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde namelijk dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in een zaak van bloedwraak was verwickeld. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dan ook in alle redelijkheid oordelen dat de twee originele krantenartikelen geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Wat vervolgens het door verzoeker naar aanleiding van de tweede asielaanvraag voorgelegde getuigschrift d.d. 24 januari 2012 betreft, benadrukt de Raad dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De Raad stelt in casu vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk kan worden afgeleid dat het door verzoeker neergelegde attest geen ernstige aanwijzing vormt voor het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers overwogen dat het voormelde getuigschrift “[...] enkel informatie bevat over de verhuis van zijn broer zonder een reden te melden waarom zijn broer zijn huis heeft verlaten” en dat “dit document niet van die aard is dat het de conclusies van het CGVS en de RVV [kan] weerleggen”. De loutere omstandigheid dat verzoekers broer, de heer M. S. A., is verhuisd na het afsluiten van de eerste asielprocedure brengt niet automatisch mee dat dit een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze hadden kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.”

3.3.3 In het middel voert verzoeker ten slotte de schending aan van artikel 27 van de procedurerichtlijn. Deze bepaling – die nog niet werd omgezet naar Belgisch recht - luidt als volgt:

“1. De lidstaten mogen het begrip „veilig derde land” alleen toepassen indien de bevoegde autoriteiten zich ervan hebben vergewist dat een asielzoeker in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

a) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en

b) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en

c) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

d) de mogelijkheid bestaat om om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

2. De toepassing van het begrip „veilig derde land” is onderworpen aan nationale wettelijke voorschriften, waaronder:

a) voorschriften waarbij een band tussen de asielzoeker en het betrokken derde land wordt vereist op grond waarvan het voor de betrokkene redelijk zou zijn naar dat land te gaan;

b) voorschriften betreffende de methode met behulp waarvan de bevoegde autoriteiten zich ervan vergewissen dat het begrip „veilig derde land” op een bepaald land of een bepaalde asielzoeker kan worden toegepast. Een dergelijke methode dient onder meer te bestaan uit een veiligheidsstudie per land voor een bepaalde asielzoeker en/of een nationale vaststelling van de landen die worden beschouwd als zijnde over het algemeen veilig;

c) voorschriften overeenkomstig de internationale wetgeving die voorzien in een afzonderlijke studie om na te gaan of het betrokken derde land voor een bepaalde asielzoeker veilig is; deze voorschriften moeten ten minste de asielzoeker in staat stellen de toepassing van het begrip „veilig derde land” aan te vechten op grond van het feit dat hij zou worden blootgesteld aan foltering, wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

3. Bij de uitvoering van een uitsluitend op dit artikel gebaseerde beslissing dienen de lidstaten:

a) de asielzoeker hiervan op de hoogte te brengen, en

b) hem een document te verschaffen waarin de autoriteiten van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis worden gesteld dat het verzoek niet inhoudelijk is onderzocht.

4. Wanneer het derde land de asielzoeker niet tot zijn grondgebied toelaat, zorgen de lidstaten ervoor dat toegang wordt verstrekt tot een procedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen die zijn beschreven in hoofdstuk II.

5. De lidstaten stellen de Commissie op gezette tijden in kennis van de landen waarop dit begrip wordt toegepast overeenkomstig het bepaalde in dit artikel.”

Artikel 25, § 2 van de procedurerichtlijn refereert onder de titel ‘Niet-ontvankelijke asielverzoeken’ uitdrukkelijk aan artikel 27 van de procedurerichtlijn en dit als volgt:

“2. De lidstaten kunnen een asielverzoek uit hoofde van dit artikel als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

c) een land dat geen lidstaat is, uit hoofde van artikel 27 voor de asielzoeker als veilig derde land wordt beschouwd;

(...)”

De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker in huidig verzoekschrift duidelijk aangeeft dat het enkel gericht is tegen het in bijlage 13^{quater} vervatte bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan zich in onderhavige zaak wat betreft de bevelscomponent dan ook niet dienstig op artikel 27 van de procedurerichtlijn beroepen. De Raad merkt bovendien op dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van verzoekers land van herkomst, doch verzoeker enkel verplicht het Belgische grondgebied te verlaten.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat *in casu* uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat er in het dossier van verzoeker sprake is van een “veilig derde land”. Verzoeker heeft in het kader van zijn asielaanvraag geen verklaringen afgelegd dat hij na zijn problemen in Rusland zou hebben verbleven in een “veilig derde land” en in de bestreden beslissing is er geen sprake van dat verzoeker België zou binnengekomen zijn vanuit een “veilig derde land” of dat hij zich naar zo’n land zou dienen te begeven. Bijgevolg diende hierover niet te worden gemotiveerd en de opmerkingen van verzoeker in dit verband zijn niet ter zake dienend.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET